

denne Konto. Det er jo en meget stor Konto, der lige som saa mange andre i Aarenes Løb er stegen i en forbausende Grad. Det er kun en Snes Aar siden, at denne Konto „Midlertidigt Tillæg under Ministeriets Understøttelsesklasse,“ kun løb paa 760 Kr., hvorefter den nu lyder paa 54,000 Kr., altsaa en 80 Gange saa meget. Det er en Konto, hvoraf der understøttes dels saadanne Folk, som have faaet Afked fra Stillinger, der ikke ere tillagte Pension og derfor saa Understøttelse efter de sædvanlige Regler, dels efterladte Enker og Børn efter Mænd, som have gjort sig saa fortjente af Staten, at denne paa ingen Maade kan være bekendt at lade disse efterladte gaa paa Fattigvæsenet eller lide Nød. Denne Konto er, som sagt, stegen i en forbausende Grad og den Mand, som der her er Tale om, er, som jeg nævnte, fuldt saa værdig til at saa Understøttelse af den som nogle af de andre, der saa Understøttelse deraf. Efter min Mening er der virkelig, som det ærede Medlem fra Afsens sagde, Ret denne Mand Ret. Han har nemlig først været Skolelærer i Ørsted ved Manders og i Staby i Ringkøbing Amt, og allerede i Ørsted paatog han sig at undervise unge Menneſter i, hvad de skulde lære for at blive Seminarister; han uddannede en hel Mængde til at tage Skolelærereksamen og viste megen Dygtighed i denne Gerning, som han havde megen Vist til. Siden blev han forflyttet til Staby og var der, indtil han havde været Skolelærer i 11½ Aar. Han havde altsaa Pensionsret som Skolelærer. Han blev da Seminarie-lærer ved Ranum Seminarium; det var hans Liv og Vist. Der var han i 8 Aar, og jeg har ingen Sinde hørt andet om ham, hverken af Elever eller af andre Folk, end at han var en dygtig, samvittighedsfuld og nidker Lærer. Midlertid gik det ham saaledes i Ranum, at der opstod et spændt Forhold mellem ham og de øvrige Lærere og Forstanderen. Jeg skal ikke udtale mig videre om den Ting; Faktum er, at et saadant Forhold kom frem, og Ministeren mente, at han maatte affædige Gulbrandsen. Forholdet var saaledes, at det ikke var gavnligt for Skolen, mente Ministeren, og det er muligt, at en Minister ikke kunde handle anderledes end at affædige Gulbrandsen; han kunde dog ikke affædige

de mange og beholde den ene. Han valgte altsaa den Vej at affædige Gulbrandsen, og denne blev affædiget med meget kort Varſel og, som han selv har oplyst, uden at komme til at afgive Erklæring over de Klager, der vare komne over ham. Han affædige des med et Par Maaneders Varſel uden at saa Vøn til Skoleaaret var ude, og han fik ingen Understøttelse, som det ellers plejer at ske i lignende Tilfælde. Som Seminarie-lærer havde han ingen Pensionsret, thi den Gang havde vi ingen Pensionslov for Seminarierne, som vi siden have faaet. En tidligere Kultusminister oplyste, da Gulbrandsen indgav Ansøgning om at saa Understøttelse, og der blev forhandlet derom i Rigsdagen, at han havde forhørt sig hos vedkommende Autoriteter, og at de fraraadede at give ham Understøttelse, og saa fik han intet. Den vedkommende Autoritet var Seminarieforslander Provst Sørensen, altsaa netop den Mand, som Gulbrandsen havde været i Strid med. Nu foreslaar den ærede Minister Manden til en Understøttelse, og han siger, at han gør det, fordi han nødig vil, at det skal have Udseende af, at der har været personlig Forsølgelse mod Manden, saaledes tror jeg, at den ærede Minister udtrykker sig. Den ærede Minister fremdrog bl. a. et Par Ord af en Erklæring fra vedkommende Provst Sørensen, hvori der syntes mig at være ligesom en Efterſmag af den tidligere Strid. Det Par Ord lød paa, at Grunden til hele Striden havde været, at Gulbrandsen var af en sygelig Nervøsitet og havde for høje Tanker om sin egen Dygtighed og for ringe Tanker om sine Medlærere. Det var i alt Fald noget lignende; det var mig ikke muligt at opfatte det helt korrekt, og Rigsdagsstidenden er desværre ikke saa langt fremfremden i Trykning, at det kan blive nøjere undersøgt. Jeg vilde have ønsket, at vi ved denne Lejlighed kunde have undgaaet denne Efterſmag af Striden, men jeg maa sige, at paa den Motivering kunne vi ikke stemme for Understøttelse til Gulbrandsen. Vi stemme for den paa vor egen Motivering, som er den, at vi ansæ Manden for at være en dygtig Skolemand, der har gjort Tjeneste i 19½ Aar, og som er affædiget uden Pension, fordi vi den Gang ingen Pensionslov havde, som kunde anvendes paa ham, og